

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Horizont ISPL v.o.s.,** IČ: 285 99 373, se sídlem Ostrava-Heřmanice, Koněvova 177/61, insolvenční správce dlužníka Office Chodov, a.s., IČ: 242 01 278, se sídlem Praha 4, Hvožďanská 2237/5, zast. Mgr. Gabrielou Nejedlíkovou, advokátkou, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, Husova 1285/2, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu,** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, o žalobě proti rozhodnutí (vyrozumění) žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. 7639164/16/2011-52522-106760, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2017, č. j. 8 Af 6/2017 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) č. j. 8 Af 6/2017 - 29 ze dne 28. 3. 2017 (dále „napadené usnesení“), jímž městský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí (vyrozumění) žalovaného č. j: 7639164/16/2011-52522-106760 ze dne 5. 12. 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] V žalobě žalobce nejprve uvedl, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2016, č. j. MSPH 88 INS 201/2016-B-16, byl na majetek společnosti Office Chodov, a.s. prohlášen konkurz, a žalobce byl ustanoven insolvenčním správcem této společnosti. Žalobou, nadepsanou jako „žaloba proti rozhodnutí správního orgánu“, se domáhal zrušení vyrozumění Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu-Jižní Město ze dne 5. 12. 2016, č. j.: 7639164/16/2011-52522-106760, o převedení přeplatku, jímž správce daně podle ustanovení § 154 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyrozuměl daňový subjekt společnost Office Chodov, a.s. (dlužník) o převedení přeplatku z úřední povinnosti podle ustanovení § 154 odst. 2 daňového řádu a to tak, že přeplatek na dani z přidané hodnoty vykázaný ke dni 27. 9. 2016 ve výši 47 793 Kč byl převeden se dnem úhrady 27. 9. 2016 na úhradu nedoplatku daně z nemovitých věcí vykázaného ke dni 26. 10. 2016 ve výši 153 191 Kč. Namítal, že správce daně nesprávně převedl přeplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 47 793 Kč, který byl vykázaný ke dni 27. 9. 2016 na úhradu nedoplatku vzniklého na dani z nemovitostí ve výši 153 191 Kč vykázané ke dni 26. 10. 2016, ale týkající se období před úpadkem, tj. před 31. 3. 2016, neboť povinnost platit daň z nemovitosti náleží vlastníku nemovitosti ke dni 1. 1. 2016.

[3] Městský soud v Praze napadené usnesení odůvodnil tak, že žalobce svojí žalobou brojí proti vyrozumění žalovaného, kterým pouze informuje stěžovatele o provedeném převodu přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu daně z nemovitých věcí. Toto vyrozumění je pouhým sdělením žalovaného daňovému subjektu, není jím zasahováno do jeho subjektivních práv, a proto není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu proto soud označil dle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za nepřípustnou. Proto ji dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) s. ř. s. odmítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení kasační stížnost podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že daným vyrozuměním nebyl dotčen na svých právech dle ustanovení § 65 s. ř. s. Obdobně jako žalobě uvedl, že dle jeho názoru správce daně nesprávně převedl přeplatek na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku daně z nemovitých věcí, jelikož nebyly splněny podmínky pro započtení vzájemné pohledávky.

[5] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěrem městského soudu, že vyrozumění o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku dle § 154 odst. 5 daňového řádu nemůže být považováno za úkon správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva, a proto ani obrana proti takovému postupu správce daně nemůže být řešena prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle ustanovení § 65 s. ř. s. K samotnému převodu přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu daně z nemovitých věcí, o kterém žalovaný vyrozuměl daňový subjekt, žalovaný uvedl, že převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září a říjen 2016 na úhradu nedoplatku na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období 2016 nebylo provedeno v souladu se zákonem. Nesprávnost a nezákonnost postupu žalovaného však již byla odstraněna, nadměrný odpočet byl vrácen.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky předpokládané v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

[8] Soud předesílá, že dle konstantní judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, č. 625/2005 Sb. NSS) lze v případě usnesení o odmítnutí žaloby podat kasační stížnost pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Soud proto přezkoumal napadené usnesení městského soudu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z toho důvodu, zda rozhodnutí o odmítnutí žaloby bylo nezákonné. Soud se proto ve svém rozsudku může (a musí) zabývat toliko zákonností odmítnutí žaloby stěžovatelky, a to v rozsahu jí vznesených stížnostních námitek, případně (s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s.) nad jejich rámec z úřední povinnosti i důvody pro zmatečnost řízení před soudem, jež vyústilo v rozhodnutí o odmítnutí žaloby, dále vadami tohoto soudního řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby, a případnou nepřezkoumatelností rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby.

[9] Městský soud vystavěl svou úvahu o nepřípustnosti žaloby primárně na úvaze, že „vyrozumění“ o provedeném převodu přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu daně z nemovitých věcí je pouhým sdělením žalovaného daňovému subjektu, není jím zasahováno do jeho subjektivních práv, a proto není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto žalobu, koncipovanou jako „žalobu proti rozhodnutí správního orgánu“ ve spojení se souvisejícími ustanoveními s. ř. s. odmítl.

[10] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným i městským soudem, a souhlasí se závěry, pro které nebylo vyrozumění o převedení přeplatku posouzeno jako rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., a které soud vedly k odmítnutí žaloby jako žaloby nepřípustné. V souladu s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s. je tato žaloba právní ochranou proti úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují žalobcova práva a povinnosti, čili právní ochranou proti rozhodnutí. Ve smyslu ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. je potom předmětná žaloba právní ochranou proti postupu správního orgánu, kterým byl žalobce, dle jeho tvrzení, zkrácen na právech, která mu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že žádná z těchto alternativ nenastala.

[11] Vyrozumění o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku dle ustanovení § 154 odst. 5 daňového řádu nemůže být považováno za rozhodnutí, tj. za úkon správního

orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva. V souladu s ustavením § 154 odst. 5 daňového řádu správce daně tímto vyrozuměním pouze informuje daňový subjekt, že proběhl zákonný postup dle ustanovení § 154 odst. 2 a 4 daňového řádu, tj. převedení přeplatku na úhradu nedoplatku na jiné dani. Tímto úkonem správce daně se tak nezakládají žádná práva ani povinnosti.

[12] Vyrozuměním o převedení přeplatku, jako „takovým" stěžovatel na svých právech zkrácen nebyl, a ani být nemohl. Vyrozumění je pouhým sdělením, kterým žalovaný pouze informoval stěžovatele, že byl proveden převod přeplatku (v tomto případě na dani z přidané hodnoty) na úhradu nedoplatku (v tomto případě na dani z nemovitých věcí). Obrana žalobce proti takovémuto postupu správce daně nemůže být řešena prostřednictví žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle ustanovení § 65 s. ř. s., ale prostřednictvím jiného prostředku ochrany dle s. ř. s. Městský soud přitom neměl povinnost stěžovatele poučit o tom, jaký žalobní typ na danou věc dopadá (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 1 Ans 21/2012 - 42, nebo ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 - 39, č. 3412/2016 Sb. NSS).

[13] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

[14] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu